

Αττικόν Ημερολόγιον

Victor Hugo

Ο βασιλεύς διασκεδάζει (Le roi s'amuse) [απόσπασμα: πρ. Β', σι. 1-5]

Δράμα

Μετάφραση: Γ. Ευγ. Ζαλακώστας

Αττικόν Ημερολόγιον, Αθήνα

ετ. ΙΗ' (1884), σ. 118-160

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

ΔΡΑΜΑ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Φίλτατέ μοι Είρηναϊε,

Σοῦ ἐσωκλείω μετάφρασιν ὀλοκλήρου τῆς Βασιλεύσεως τοῦ δράματος τοῦ Οὐγκώ *Ὁ Βασιλεὺς Διασκεδάζει*, καὶ ταύτης κατὰ προτίμησιν, διότι ἐν αὐτῇ ὁμιλεῖ ἡ δυστυχία καὶ ἡ πατρικὴ στοργὴ τοῦ Τριβουλέτου, τοῦ ἱστορικοῦ γελωτοποιοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ἡ φαντασία τοῦ Οὐγκώ δημιουργεῖ τὸν Τριβουλέτον πατέρα, συγκεντροῦντα πᾶσαν χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν ἐν τῇ Λευκῇ, ἥτις ἐπὶ τέλους δὲν διέφυγε καὶ αὐτὴ τοῦ γυναικοπλάνου βασιλέως τὴν πλεκτάνην.

Ἐνθυμεῖσαι βεβαίως, καὶ μόνον πρὸς ὑπόμνησιν ἀναφέρω, ὅτι ὁ ἐν ἀρχῇ ἀμέσως ἐπιφαινόμενος ὡς Ἄγνωστος Σαλταβαδὴλ εἶνε ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνος, τὸν ὁποῖον βραδύτερον ἐξηγόρασεν ὁ Τριβουλέτος, ἵνα φονεύσῃ τὸν βασιλέα καὶ ἐκδικήσῃ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Λευκῆς προσβληθεῖσαν τιμὴν τοῦ. Γνωρίζεις ὅτι ἡ ἀθώα τοῦ γελωτοποιοῦ κόρη, ἀγαπήσασα σφοδρῶς τὸν ἀποπλανήσαντα Βασιλέα, μετημφιέσθη ὑπὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα καὶ ἐτέθη αὐτῇ ὑπὸ τὸ δολοφόνον ἐγχειρίδιον τοῦ Σαλταβαδὴλ, ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν ἐκείνου.

Περὶ ταῦτα περιστρέφεται τὸ δράμα, τοῦ ὁποίου ἀπετόλμησα τὴν μετάφρασιν. Εἶπα ἀπετόλμησα, διότι κάλλιον ἐμοῦ γνωρίζεις πόσον τὸ πλούσιον εἰς ὑψηλὰς εἰκόνας καὶ ἀπότομα ἄλματα, ἐνιαχοῦ δὲ ὑπὲρ τὸ δέον συνεσφιγμένον καὶ σκοτεινὸν ὕφος τοῦ Οὐγκώ δυσκόλως μεταφέρεται εἰς γλῶσσαν κυμαινομένην ἔτι καὶ ἀσυμπαγῆ, ὁποία εἶνε ἡ ἡμετέρα. Ἄλλ' ὅπως δήποτε ἡ μετάφρασις συνεπληρώθη, προβάλλω δὲ ἤδη πρὸ τοῦ κοινοῦ μικρὸν αὐτῆς μέρος, ἐφ' οὗ ἤθελα ὀλοφύχως εὐχηθῆν' ἀξιώθῃ τῆς πεφωτισμένης λογίου τινὸς γνώμης, πρὶν ἢ τὸ ὅλον δράμα δημοσιευθῇ. Ἀλλὰ σύ, φίλτατε Είρηναϊε, εἶσαι ἀπηλπισμένος πρὸ πολλοῦ ὡς πρὸς τὴν προθυμίαν ταύτην, τὴν ὁποῖαν τολμῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ, καὶ πιστεύεις ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον ὅλον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ περιστρέφεται σήμερον περὶ τὸ χρηματιστήριον μόνον!

- Ὀφείλω αὐχὴ ἤττον καὶ πρὸς σέ, καὶ διὰ σοῦ πρὸς τοὺς τυχόν ἀναγνώστας τῆς ἐπομένης μεταφράσεως, ἐλαχίστας τινὰς ἐξηγήσεις ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν αὐτῆς. Ἐπίστευσα πάντοτε ὅτι, πρὸ πάντων εἰς τὸ δράμα, ἐκ τοῦ ὁποίου αἱ ἐντυπώσεις εἶνε αἱ μᾶλλον ἄμειστοι, ἐκεῖ ὅπου λαλεῖ ἡ καρδία ἢ ἡ δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖ ὅπου περιστρέφεται ὁ λόγος περὶ ἀντικείμενα οἰκιακοῦ βίου, ἡ γλῶσσα ἢ πιστότερον καὶ ἐκφραστικώτερον διερμηνεύουσα ταῦτα πρέπει νὰ δανείσῃ τὸν πλοῦτόν της εἰς τὴν πένησαν ἔτι καὶ ἐν πολλοῖς ἀνέκφραστον τῶν λογίων γλῶσσαν, ἥτις ἄλλως τε δέονε συγχρόνως νὰ ἐκφράζῃ τὰς ἐν τῷ δράματι ὑψηλοτέρας ἐννοίας. Περὶ τοῦ στίχου δὲν λέγω τι, διότι οἱ ἀπὸ εἰκοσαετίας γράφοντες καὶ μεταφράζοντες λόγιοι ἐνεκαίνισαν τὸν τρίμετρον ἰαμβικὸν ὡς τὸν καταλληλότερον διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν, ἀντὶ τοῦ ὁμοιοκαταλήκτου δεκαπεντασυλλάβου, ὅστις καὶ κουραστικὸς διὰ τὸ θέατρον ἐκρίθη καὶ μονότονος εἶνε.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰουλίου 1888.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

[Ἡ μᾶλλον ἔρημος καὶ μεμονωμένη στενωπὸς τοῦ Βισσοῦ. Δεξιᾶ, μικρά, μόλις διακρινομένη οἰκία, ἔχουσα μικρὰν αὐλήν, περιβαλλομένην ὑπὸ τοίχου, ὅστις καταλαμβάνει μέρος τῆς σκηνῆς. Ἐν τῇ αὐλῇ ταύτῃ δένδρα τινὰ καὶ λίθινον θρονίον. Ἐπὶ τοῦ τοίχου θύρα, ὁδηγοῦσα εἰς τὴν ὁδὸν ὑπεράνω τοῦ τοίχου μικρὸν δῶμα ἔχον στέγην, τὴν ὁποίαν ὑποβιστάζει περιστόλιον κατὰ τὸν τῆς Ἀναγέννησεως ρυθμόν. — Ἡ θύρα τοῦ ἀνω πατώματος τῆς οἰκίας φέρει πρὸς τὸ δῶμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς αὐλῆς διὰ κλίμακος. — Ἀριστερᾶ, ὑψηλὰ τεῖχη τοῦ κήπου τῶν μεγάρων Δὲ Κοσσέ. — Ἐν τῷ βάθει καὶ ἐν μακρᾷ ἀποστάσει οἰκίαι καὶ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ἀγίου Σεβερίνου.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Τριβουλέτος, Σαλταβαδῆλ. Ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς ὁ Δὲ Πιέν καὶ Δὲ Γόρδ.

Ὁ Τριβουλέτος, περιβεβλημένος μανδύαν καὶ οὐδὲν ἔμβλημα γελωτοποιοῦ φέρων, παρουσιάζεται ἐν τῇ ὁδῷ, διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς οἰκίας. Ἄγνωστός τις μελανοφορῶν καὶ ἐπίσης φέρων μανδύαν, οὕτως τὸ ἄκρον ἤρηται ἀπὸ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, τὸν ἀκολουθεῖ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ *ὄνειροπολῶν.*

Μοῦ ἔδωκεν ὁ γέρον τὴν κατάραν τοῦ!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ *χαιρετῶν αὐτόν.*

(Κύριε. . .)

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ *στρεφόμενος δυσθύμως.*

Ἄ!

(ἔρευνῶν ἐν τῷ θυλακίῳ του).

Δὲν ἔχω τίποτε.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἄλλά,

Κύριε, τίποτε δὲν σὰς ζητῶ!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ποιούμενος σημείον τὰ τὸν ἀφήση
ἡσυχον καὶ ν' ἀναχωρήση.

Καλά!

(Εἰσέρχονται ὁ Δέ Πιέν καὶ Δέ Γόρδ, οἵτινες ἴστανται
παρατηροῦντες ἐν τῷ βίθει.)

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ὁ κύριος με κρίνει κάκιστα. Ἐγὼ
εἶμ' ἄνθρωπος τῶν ὅπλων.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ὀπισθοχωρῶν

Κλέπτῃς ἄρα γε

Μὴ ἦνε;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ πλησιάζων ἡπίως.

Κἄτι, φαίνεται, τὸν Κύριον
Ἐπασχολεῖ, διότι, βλέπω, τακτικῶς
Αὐτὴν τὴν ὥραν περιέρχεται ἀπ' ἐδῶ.
Μοῦ φαίνεται πῶς κάποιαν θὰ ἔχετε
Γυναῖκα, τὴν ὁποίαν προφυλάττετε.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἰδίᾳ.

Διάβολε!

(γεγωνυῖα).

Εἰς ἄλλους δὲν συνείθισα

Τὰ κατ' ἐμὲ νὰ λέγω.

(θέλει νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἐμποδίζεται παρὰ τοῦ Ἀγνώστου).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἀλλὰ χάριν σας

Οἱ ἄλλοι μόνον ἐπεμβαίνουν εἰς αὐτά.

Κατ' ἄλλον τρόπον θὰ μ' ἐκρίνατε, ἐὰν

Γνωστός σας ἦμην.

(πλησιάζων αὐτόν).

Ἴσως τὴν γυναῖκά σας

Γλυκοκυττάζει κάποιος αὐθάδης, καὶ
Σεῖς τὸν ζηλοτυπεῖτε; . . .

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἀνυπομόνως.

Τέλος, τί ζητεῖς;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ μειδιῶν, σιγᾶ καὶ ταχέως.

Μ' ἀνταμοιβὴν ὀλίγην εἶνε εὐκόλον

Ν' ἀπαλλαγῆτε τοῦ ἀνθρώπου σας αὐτοῦ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἀναπνέων.

Ἄ! τέλος πάντων!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Βλέπετε πῶς, Κύριε,

Τίμιος εἶμαι ἄνθρωπος.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ δαίμονες!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Καὶ ὅτι ἂν σὰς ἀκολούθησα, καλοῦς
εἶχα σκοπούς.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Βεβαίως εἰσθε ἄνθρωπος

ὦφέλιμος.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ μετριοφρόνως.

Ὁ φύλαξ εἶμαι τῆς τιμῆς

τῶν Κυριῶν.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Καὶ τί λαμβάνεις ἄρα γε

Ἴνα φονεύσης εὐγενῆ;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Νὰ σὰς εἰπῶ,

Κατὰ τὸν εὐγενῆ καὶ τὴν ἀξίαν μου.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Δι' ένα μεγιστᾶνα;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἄ! διάβολε!

Σπουδαῖον τρέχει κίνδυνον εἰς τὰ πλευρὰ

Νὰ λάβῃ τις κανένα κτύπημα καλόν.

Εἶν' ὀπλισμέν' οἱ κύριοι, καὶ τὴν ζωὴν

Θὰ ριψοκινδυνεύσῃ. Εἶναι ἀκριβὸς

Ἕνας μεγάλος κύριος.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Εἶν' ἀκριβὸς

Ἕνας μεγάλος κύριος! Πῶς καὶ τολμοῦν

Οἱ ἄλλοι οἱ πολῖται νὰ φονεύωνται;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ *μειδιῶν*

Κάποτε ὅμοις κάμνουν καὶ αὐτό! Ἄλλὰ

Τοῦτο ἐν τούτοις εἶνε πολυτέλεια,

Ἦτις συνήθως μένει εἰς τοὺς εὐγενεῖς.

Πολλοὶ ἀχρεῖοι, οἵτινες ὡς εὐγενεῖς

Θέλουν νὰ μᾶς περάσουν, χρήματα πολλὰ

Μοῦ δίδουν, κ' ἔχω ἐργασίαν. — Ἄλλὰ πῶς,

Πῶς τοὺς λυποῦμαι! Κατ' ἀρχὰς τὸ ἥμισυ

Μοῦ δίδουν, τᾶλλα ἔπειτα.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ *κινῶν τὴν κεφαλὴν.*

Πολύ καλὰ

Διὰ τὴν λαιμητόμον ἢ τὴν φυλακὴν

Ἐργάζεσαι. . . .

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ *μειδιῶν.*

Ἄ, ὄχι! Κάτι δίδομεν

Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὡς δικαίωμα.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τόσον διὰ καθένα ἄνθρωπον;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ *καταρεύων.*

Ἄρκει

— τὸ ἐννοεῖτε — νὰ μὴ ᾔην' ὁ βασιλεύς.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Πῶς κάμνεις;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Εἰς τὴν πόλιν ἢ τὸν οἶκόν μου
Φονεύω, ὅπως θέλουν.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἔχεις εὐγενῆ

Μέθοδον.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Εἰς τὴν πόλιν, μ' ἐγχειρίδιον
Ἄξι, πρὸς τὸ ἑσπέρας, καιροφυλακτῶ
Τὸν φίλον μου. . .

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Κατ' οἶκον πῶς ἐργάζεσαι;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἐχω τὴν ἀδελφὴν μου, κόρην εὐμορφον,
Τὴν Μαγελόνην, ποῦ χορεύ' εἰς τὰς ὁδοὺς
Καὶ τὴν εὐρίσκουν θελκτικὴν πολὺ. Αὐτὴ
Τὴν νύκτα σύρει πρὸς αὐτὴν τὸν φίλον μας. . .

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Καταλαμβάνω.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Χωρὶς θόρυβόν τινα,
Μ' εὐσχημον τρόπον. — Γίνατε πελάτης μου.
Θὰ εὐχαριστηθῆτε. Ἐργαστήριον
Δὲν ἔχω, οὔτε κάμνω θόρυβον. Ἄλλὰ
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες

Κρυμμένοι εἰς μανδύαν, μ' ἐγχειρίδιον
 Προσμένουν κι' ἄλλους δέκα διὰ τίποτε
 Ἀσήμαντον παιγνίδι! Ἐξωλέστατοι,
 Ποῦ ἔχουν θάρρος ἴσον μὲ τὸ ξίφος των.

(Ἐξάγει ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ ξίφος ὑπερμέτρως μακρὸν).
 Ἴδου τὸ ὄργανόν μου. —
 (Ὁ Τριβουλέτος ὀπισθοχωρεῖ ἐκ φρίκης).

Δουλὸς σας πιστός.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ παρατηρῶν ἐν ἐκπλήξει τὸ ξίφος.
 Εὐχαριστῶ, διότι κατὰ τὸ παρὸν
 Δὲν ἔχω χρεῖαν.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Τόσω τὸ χειρότερον. —
 Ἐὰν νὰ μὲ ἰδῆτε θέλετε ποτέ,
 Τὴν μεσημβρίαν πάντοτε εὐρίσκομαι
 Πρὸ τοῦ ξενοδοχείου πέραν. Λέγομαι
 Σαλταβαδῆλ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Καὶ εἶσαι Βοημός;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ χαιρετῶν.

Κ' ἐκ τῆς

Βουργῶν.

ΔΕ ΓΟΡΑ γράφων ἐπὶ πινακιδίου εἰς τὸ βάθος τοῦ
 θεάτρου. Ἰδία τῷ Δὲ Πιέν.

Λαμβάνω εἰς σημείωσιν εὐθὺς
 Τὸ ὄνομά του. . . ἄνθρωπος πολῦτιμος.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ τῷ Τριβουλέτῳ.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω, Κύριε, κακὴν
 Μὴ λάβετε ιδέαν δι' ἐμέ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ποσῶς.

Πρέπει καθεὶς νὰ ἔχη κ' ἐν ἐπάγγελμα.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἀντὶ νὰ ἦμαι ὀκνηρός, κατάσκοπος,
 Ἐπαίτης. — Ἔχω τέκνα τέσσαρα. . .

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Νὰ μὴ

Ἀναπτυχθοῦν θὰ ἦτο ἀπρεπέστατον. . .

(ὡσεὶ ἀποπέμπων αὐτὸν)

Εἴθ' ὁ θεὸς νὰ σ' ἔχη πάντοτ' εὐτυχῆ!

ΔΕ ΠΙΕΝ ἐν τῷ βάθει τῷ Δὲ Γόρδ δεικνύων
 τὸν Τριβουλέτον.

Εἶνε ἡμέρ' ἀκόμη μὴ μᾶς ἴδωσι
 Φοβοῦμαι.

(ἀμφότεροι ἐξέρχονται)

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ τῷ Ἀγνώστῳ.

Καλὴν νύκτα.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ χαιρετῶν αὐτόν.

Χαῖρε. Δουλὸς σας.

(ἐξέρχεται).

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ παρατηρῶν αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον.

Κ' οἱ δύο εἰς τὸ ὕψος εἴμεθα ταῦτό.

Ἐγὼ ἢ γλῶσσα εἴμ' ἢ ἀχαλίνωτος,

Αὐτὸς ἢ σπάθη ἢ ὀξεῖα. Ὁ γελῶν

Εἴμ' ἄνθρωπος, ἐκεῖνος δὲ ὁ θανατῶν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τοῦ Ἀγνώστου ἀπελθόντος ὁ Τριβουλέτος ἀνοίγει ἡσύχως τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς αὐλῆς μικρὰν θύραν, παρατηρεῖ ἔξω μετὰ προφυλάξεως, ἔπειτα ἐξάγει τοῦ κλειθροῦ τὴν κλεῖδα, καὶ κλείει ἔσωθεν μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν· περιπατεῖ ἐπὶ μικρὸν ἐν τῇ αὐλῇ περίφροντις).

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ μόνος.

Ὁ γέρων κατηράσθη. . . — Καὶ ἐχλεύαζον

τὴν θλίψιν του, ἐφόσον μαὶ ὠμίλει καὶ

— Κατηραμένος ἔσο δοῦλε! ἔκραζε.

Ἐγέλων, ἤμην καταχθόνιος, ὦ, ναί,

Ἄλλὰ ὁ τρόμος μου κατεῖχε τὴν ψυχὴν.

(κάθηται ἐπὶ τοῦ μικροῦ θρονίου πλησίον τῆς λιθίνης τραπέζης).

Κατάρατος!

(πολὺ βεμβώδης καὶ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον)

Ἡ φύσις καὶ οἱ ἄνθρωποι

Μ' ἠνάγκασαν νὰ γείνω ἀληθῶς πολὺ

Σκληρὸς, πολὺ κακοῦργος καὶ δειλὸς πολὺ.

ὦ λύσσα! Τὸ νὰ ἦσαι γελωτοποιὸς

Καὶ δύσμορφος συγχρόνως! Πάντοτε αὐτὴ

Ἡ σκέψις! Ἡ κοιμῶμαι, εἴτε ἀγρυπνῶ,

Καὶ εἰς τοῦ κόσμου ὄνειροπολῶν ποτε

Τὰ πέρατα ἂν φθάσω, ἐπανερχομαι

Εἰς μίαν σκέψιν: Εἶμαι γελωτοποιὸς

Τοῦ Βασιλέως! Ἄλλο νὰ μὴ δύνασαι

Νὰ μὴ ἐπιθυμῆς τι κ' ἐκ καθήκοντος

Μὴ πράττης ἄλλο παρὰ μόνον νὰ γελάς!

— Ταπείνωσις ὅποια κ' ἐξευτελισμός!

Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀπολαύουσιν

Οἱ στρατιῶται περὶ τὴν σημαίαν των

Καθήμενοι, καὶ ὅ,τι εἰς τὸν εἴλωτα
 Τῆς Τύνιδος καὶ τὸν ἐπαίτην ἔμεινε
 Τῆς Ἰσπανίας, κ' εἰς τὸν ἐν τῇ φυλακῇ
 Δεσμώτην· ὅ,τι πᾶς τις ζῶν ἐπὶ τῆς γῆς
 Ἀπολαμβάνει, ἦτοι τὸ δικαίωμα
 Νὰ μὴ γελά καὶ ὅταν θέλῃ νὰ θρηνῇ
 Ἐγὼ δὲν ἔχω! — Οἶμοι! ἀπελπίς, σκαιός,
 Δεσμώτης ἐντὸς σώματος καχεκτικοῦ,
 Ἐν ᾧ πολλάκις παρακρούει ἡ ψυχὴ,
 Ἀηδιάζων ἐκ τῆς ἀσχημίας μου,
 Ζηλότυπος πρὸς πᾶσαν καλλοχὴν κ' ἰσχύν,
 Καὶ ἐν τῷ μέσῳ μεγαλείων, ἄτινα
 Πολὺ μὲ καθιστῶσι σκοτεινότερον,
 Ἐάν ποτε ζητήσω τὴν ἀφάνειαν,
 Καὶ ἐπ' ὀλίγον ἔστω, ἐὰν πρὸς στιγμὴν
 Θελήσω νὰ πρᾶύνω τὴν ταλαίπωρον
 Ψυχὴν μου, ἡ ὁποία συσπάρασσεται
 Κ' αἰμάσσει, αἰφνης ἐπανερχετ' ὁ φαιδρὸς
 Δεσπότης μου, ὠραῖος, νέος, ὑγιής,
 Εὐδαίμων ἐν τῷ βίῳ καὶ πανίσχυρος,
 Ὁ παρὰ πάσης γυναικὸς ἐρώμενος,
 Ὁ τῆς Γαλλίας Βασιλεὺς, καὶ λησιμονῶν
 Ἐξ εὐτυχίας καὶ τὸν θάνατον αὐτόν,
 Μ' ἐν λάκτισμά του ἐν τῇ ἀφανείᾳ μου,
 Ἐν ἣ στενάζω, μοὶ φωνεῖ χασμώμενος:
 — Κάμε με νὰ γελάσω, γελωτοποιέ!
 — Πτωχὲ τρελέ! — Ἐ, εἶσαι ἄνθρωπος καὶ σύ!
 — Λοιπόν, τὸ πάθος, ὅπερ ἐντὸς τῆς ψυχῆς
 Αὐτοῦ κοχλάζει, τὴν ὀργὴν τὴν ἄκρατον,
 Καὶ τὴν μνησικακίαν, τὸν ἐγωϊσμόν,
 Τὸν φθόνον, τὴν μανίαν, ἣτις τὸν πληροῖ,
 Τὴν αἰωνίαν σκέψιν πρὸς τινα σκοπὸν

Φρικώδη, πάντα ταῦτα τὰ αἰσθήματα
 Τὰ μαῦρα, τὰ ὅποια τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
 Σπαράσσουν, εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου του
 Ἐν ἑαυτῷ τὰ πνίγει, φέρων γέλωτα
 Εἰς ὃν τινα θελήσῃ! — Τίς ταπεινώσις!
 Εἴτε βαδίξ' ἢ ἴστατ' ἢ ἐγείρεται,
 Πάντοτε φέρει εἰς τὸν πόδα τὸν κλοιόν.
 — Ἄ, τὸν περιφρονοῦσιν ὄλ' οἱ ἄνθρωποι
 Καὶ τὸν ἐξευτελίζουν. Καὶ βασίλισσα
 Ἀκόμη ἐὰν εἶνε, εἴτε δέσποινα
 Ἐπίχαρις, ὠραία καὶ ἡμίγυμνος,
 Ἦτις ἐξάπτει τὴν ἐπιθυμίαν του,
 Ὡς κύνα τὸν ἀφίνει ἐν τῇ κλίνῃ της
 Νὰ παίξῃ! Πόσον σὰς μισεῖ πολὺ, πολὺ,
 Ὁραῖοι κύριοί μου, σκῶπται ἄρχοντες!
 Ὅποιοι ἐχθροὶ εἴμεθα! Ἐνίοτε
 Πόσον σὰς κάμνει νὰ πληρόνεν' ἀκριβὰ
 Τὴν περιφρόνησίν σας! Καὶ πῶς ἔτοιμα
 Εἰξεύρει ν' ἀντιτάσῃ τὰ κτυπήματα!
 Εἶνε ὁ μαῦρος δαίμων, ὅστις νουθετεῖ
 Τὸν κύριόν του. Κύριοι, ἡ τύχη σας
 Νὰ προοδεύσῃ δὲν εὐρίσκει τὸν καιρόν.
 Κ' εὐθὺς ὡς πέσῃ εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ
 Καμμία εὐτυχία, ἀπὸ ἡδονῆν
 Τὴν ἐκφυλλίζει! — Τὸν ἐκάματε σκληρόν!
 — ὦ δυστυχία! τοῦτο εἶνε ἡ ζωή;
 Χολὴν νὰ ρίπτῃς εἰς τὸν οἶνον, ὄντινα
 Θὰ πῖνῃ ὁ πλησίον· ν' ἀποσπᾶς ἐκ σου
 Ἄν ἐνστικτόν τι ἀρετῆς ριζοβολῇ
 Ν' ἀποπλανᾶς τὸ πνεῦμα, ὅπερ νὰ σκεφθῇ
 Ποθεῖ· πᾶσαν ἡμέραν νὰ διέρχεται,
 Ὡς πονηρόν τι πνεῦμα, μέσῳ ἑορτῶν,

Αἵτινες εἶνε εἰρωνία διὰ σέ·
 Νὰ καταστρέφῃς τῶν ἀνθρώπων τὴν χαρὰν
 Ἐνεκ' ἀνίας· ὡς φιλοδοξίαν σου
 Νὰ θεωρῆς τοῦ ἄλλου τὴν καταστροφὴν,
 Καὶ ἐναντίον πάντων, πανταχοῦ ἐν σοί,
 Ὅπου σὲ φέρ' ἡ τύχη, νὰ διατηρῆς
 Καὶ κρύπτῃς, ὑπὸ σκωπτικὸν μειδίαμα,
 Ἀρχαῖον μῖσος, πλημμυροῦν ἐν τῇ ψυχῇ!
 ὦ, πόσον εἶμαι δυστυχῆς!

(Ἐγειρόμενος τοῦ λιθίνου θρονίου ἐν ᾧ ἐκάθητο)

Πλὴν τί ἐδῶ
 Μὲ μέλλει; Μήπως ἄλλος τις δὲν γίνομαι,
 Ὅταν περῶ τὴν θύραν ταύτην, ἄνθρωπος;
 Τὸν κόσμον, ἀφ' οὗ ἔρχομαι, ἐπὶ στιγμὴν
 Ἄς λησμονήσω! Ἐξ αὐτοῦ οὐδὲν ἐδῶ
 Πρέπει νὰ φέρω!

(Ἐπανερχόμενος εἰς τὰς προτέρας σκέψεις του)

Ἀλλὰ τὴν κατάραν του
 Μοῦ ἔδωσεν ὁ γέρον! Διατί αὐτὴ
 Αἰώνια ἡ σκέψις ἐπανέρχεται
 Ἐφόσον τὴν διώκω; Εἴθε συμφορὰ
 Μὴ μοῦ συμβῇ καμμία!

(ὄψων τοὺς ὄμους)

Παρσφρόνησα;
 ("Ἐρχεται πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν κρούει. Νεῆ-
 νις λευχείμων ἀνοίγει, ἐξέρχεται καὶ πίπτει περιχαρῶς ἐν τῇ ἀγ-
 κάλῃ του.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Τριβουλέτος, Λευκή, κατόπι Κυρά Βεράρδη.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ κόρη μου!

(Τὴν θλίβει ἐκθύμως ἐπὶ τοῦ στήθους του)

— Ἐδῶ, ἐπὶ τοῦ στήθους μου.

Περίπτυξέ με. Πᾶν γελᾷ πλησίον σου,

Δέν με βαρύνει τίποτε, εἴμ' εὐτυχής

Καὶ ἐλευθέρως ἀναπνέω, τέκνον μου.

(τὴν παρατηρεῖ περιχαρῶς)

— Ὠραιότερα καθ' ἡμέραν! — Μήπως τίς

σοῦ λείπει; λέγε. — Εἶσαι εὐτυχής ἐδῶ;

— Λευκή, περίπτυξέ με.

ΛΕΥΚΗ ἐν τῇ ἀγκάλῃ του.

Πόσον ἀγαθός,

Πάτερ μου, εἶσαι!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ καθήμενος.

Ὅχι, σ' ἀγαπῶ, ἰδού

τὸ πᾶν. Δέν εἶσαι σὺ αὐτὸ τὸ αἷμά μου

Καὶ ἡ ζωὴ μου; Τί θὰ ἔκαμνα, ἐάν

Δέν σ' εἶχα, ὦ θεέ μου!

ΛΕΥΚΗ θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ἄλλὰ διατί

στενάζεις; ὦ βεβαίως κάτι μυστικὸν

θὰ ἔχης, τὸ ὁποῖον σε λυπεῖ. Εἶπέ

αὐτὸ εἰς τὴν πτωχὴν σου κόρην. Ποῖα τις

ἡ οἰκογένειά μου εἶνε ἀγνοῶ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Δέν ἔχεις, τέκνον.

ΛΕΥΚΗ

Τ' ὄνομά σου ἀγνοῶ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει;

ΛΕΥΚΗ

Ἄλλ' οἱ γείτονες

οἱ κατοικοῦντες τὸ πολίχνιον Σινῶν,

εἰς τὸ ὁποῖον ἀνετράφην, ἔλεγον

πρὶν ἔτι ἔλθης ὅτι εἴμαι ὄρφανή.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐκεῖ νὰ σε ἀφήσω μᾶλλον ἔπρεπε.

Θὰ ἦτο πλέον φρόνιμον. Ἀδύνατον

νὰ ζήσω ὅμως ἦτο. Εἶχ' ἀνάγκην σοῦ,

καρδίας ἦτις νὰ με ἀγαπᾷ.

(Τὴν θλίβει αἰσθῆς ἐν τῇ ἀγκάλῃ του)

ΛΕΥΚΗ

Ἐάν

Δέν θέλεις νὰ μοῦ εἶπης περὶ σοῦ. . . .

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ποτέ

νὰ μὴ ἐξέλθης!

ΛΕΥΚΗ

Δύο μῆνας εἴμ' ἐδῶ

καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Κυριακὴν

ὑπάγω μόνον.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Εὔγε!

ΛΕΥΚΗ

Πάτερ μου καλέ,

εἰπέ μοι περὶ τῆς μητρὸς μου τίποτε.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Μὴ ἀφουπνίζης μίαν σκέψιν δυστυχῆ·
 Μὴ μ' ἐνθυμίζης ὅτι εὖρον ἄλλοτε,
 — Καὶ ἂν ἐδῶ δὲν ἦσο, θὰ ἐνόμιζον
 Ὡς ὄνειρον — γυναῖκα διαφέρουσαν
 Τῶν ἄλλων πλείστων γυναικῶν, ἧτις ἐμέ
 Ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ἐνθα τίποτε
 Δὲν ἀδελφώνει τὰς ψυχάς, ἠγάπησε
 Διότι μ' εἶδε μόνον, ἀσθενῆ, πτωχόν,
 Ἀπόβλητον· διότι ἤμην δυσειδῆς
 Καὶ ἄθλιος. Ἀπῆλθεν, εἰς τὸ μνήμα της
 Ἀποκομίζει τὸ ἀγνόν μυστήριον
 Τοῦ σταθεροῦ της ἔρωτος, τοῦ ἔρωτος,
 Ὅστις διῆλθεν ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἀστραπή,
 Ὡς λάμψις παραδείσου ἐν τῷ ἄδῃ μου!
 Εἶθε ἡ γῆ, ἐτοίμη ὄλους νὰ δεχθῆ,
 Νὰ ἦ γλυκεῖα εἰς τὸ στήθος της,
 Ὅπερ τὴν κεφαλὴν μου ἀνεκούφισε!
 — Τώρα σὺ μόνη μου ἀπέμεινες.

(ὕψων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν)

Λοιπόν,

Σ' εὐχαριστῶ, θεέ μου!

(καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον θρηνεῖ)

ΛΕΥΚΗ

Πόσον, πάτερ μου,
 Πολὺ θὰ ὑποφέρης! Οὕτω κλαίοντα
 Δὲν θέλω νὰ σε βλέπω, ὦ συντρίβομαι!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Κ' ἐάν ποτε γελῶντα ἤθελες μ' ἰδεῖ;

ΛΕΥΚΗ

Ἀλλὰ τί ἔχεις; Τὸνομά σου λέγε μοι,
 Εἰς τὴν ψυχὴν μου ρίψε τὰς ὀδύνας σου.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ὅχι, τὸ ὄνομά μου πρὸς τί νὰ εἰπῶ;
 Εἶμαι πατήρ σου. — Ἀκουσέ με: ἀλλαχοῦ
 Μὲ τρέμουν ἴσως, τίς εἰξεύρει! Μὲ μισεῖ
 Ὁ εἰς, ὁ ἄλλος ἴσως καταρᾶται με.
 Τὸ ὄνομά μου ἂν σοὶ ἔλεγα, ἔ τί
 Τὸ ἤθελες; Εἰς μόνην τὴν ἐσχατιᾶν
 Αὐτὴν τοῦ κόσμου, ὅπου πᾶν εἶνε ἀγνόν,
 Σεβάσμιος πατήρ σου μόνον ἤθελα
 Νὰ ἦμαι, ἀγιόν τι χρῆμα κ' ἱερόν.

ΛΕΥΚΗ

ὦ πάτερ μου!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

θλίβων αὐτὴν ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του

Ποῦ ἄλλως τε καρδία τις

Ἀνταποκρινομένη; ὦ σὲ ἀγαπῶ
 Ὅσον μισῶ τὰ πάντα ἐν τῇ γῆ. — Ἐλθέ
 Πλησίον μου, καὶ οὕτω ἄς λαλήσωμεν.
 Εἰπέ μοι, τὸν πατέρα ἀγαπᾷς; Ἀφοῦ
 Ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα ὁμοῦ, κ' ἐντὸς
 Ἡ χεὶρ μου τῆς χειρός σου ἀναπαύεται,
 Τί μᾶς βιάζει ἵνα ὁμιλήσωμεν
 Δι' ἄλλο τι; ὦ μόνη εὐτυχία μου,
 Ἦν μοι προσφέρει ὁ θεός, ὦ κόρη μου,
 Οἱ ἄλλοι ἔχουν συγγενεῖς καὶ ἀδελφούς,
 Προγόνους, φίλους, ἀκολούθους, ἀγχιστεῖς,
 Τέκνα πολλὰ, γυναῖκα καὶ ὑποτελεῖς,
 Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ μόνην σέ! Ἐὰν

"Άλλος τις εἶνε πλούσιος — ἔ μόνη σὺ
 Εἶσαι ὁ θησαυρός μου, μόνη εἶσαι σὺ
 Ἐμοῦ ἢ εὐτυχία. Ἄν πιστεύωσιν
 Εἰς τὸν θεόν, πιστεύω βλέπεις καὶ ἐγὼ
 Εἰς τὴν ψυχὴν σου. Ἐχουσι νεότητα
 Οἱ ἄλλοι καὶ γυναῖκα, λάμπιν, ἔρωτα,
 Χάριν, υἱεῖαν καὶ ὑπερηφάνειαν,
 Εἶνε ὠραῖοι· ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω τι
 Ἐκτὸς τῆς καλλονῆς σου. Τέκνον προσφιλές!
 Χώρα, πατρίς μου, μήτηρ, οἰκογένεια,
 Σύζυγος, κόρη, ἀδελφὴ καὶ πλουτὸς μου,
 Θρησκεία, εὐτυχία, νόμος, σύμπαν μου,
 Σὺ εἶσαι, αἰωνίως σὺ καὶ τίποτε
 Ἐκτὸς σου. Ἡ ψυχὴ μου ἢ ταλαίπωρος
 Προσκρούει πρὸς πᾶν ἄλλο. — "ὦ, ἂν σ' ἔχανα!
 Οὐδὲ στιγμὴν κἂν δύναμαι νὰ τὸ σκεφθῶ!
 — Μειδίασε ὀλίγον! Ὅταν μειδιᾷς
 Εἶσαι γλυκεῖα ὅσον καὶ ἡ μήτηρ σου.
 Ὠραία ἦτο καθὼς σὺ. Ἐνίστα
 Φέρεις τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου σου,
 Καθὼς ἐκείνη, ὡς ἐὰν ζητεῖς νὰ τὸ
 Σπογγίσης. Εἰς καρδίαν τόσῳ καθαρὰν
 Πολὺ ἀρμόζει τὸ ἄθῶον μέτωπον
 Κ' οἱ κυανοῖ σου ὀφθαλμοί. Ἐκ λάμπσεως
 Ἀγγελικῆς ἐμπρὸς μου ἀκτινοβολεῖς,
 Καὶ διὰ τοῦ ὠραίου σου τοῦ σώματος
 Βλέπ' ἢ ψυχὴ μου τὴν ψυχὴν σου. Δύναμαι
 Νὰ σ' ἴδω ἔτι μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς.
 Τὸ φῶς λαμβάνω ἀπὸ σέ. Ἐπόθησα
 Τυφλὸς νὰ ἦμαι ἐντὸς σκότους διαρκοῦς,
 Ἴνα μὴ ἔχω εἰς τὸν κόσμον ἥλιον
 Ἄλλον.

ΛΕΥΚΗ

Πῶς ἐπεθύμουν ὅπως εὐτυχῆ
 Σὲ καταστήσω!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τί; ἐμέ; Εἶμ' εὐτυχῆς
 Ἐδῶ. Ὅταν σὲ βλέπω, κόρη μου, αὐτὸ
 Ἄρκει νὰ ἀναλάβῃ ἡ καρδιά μου.

(τῇ θωπεύει τὴν κόμην μειδιῶν)

Ἄ! τί ὠραία εἶν' ἡ μαύρη κόμη σου!
 Ἦσο ξανθὴ παιδίον. Τίς ἠδύνατο
 Νὰ τὸ πιστεύσῃ!

ΛΕΥΚΗ *ἰκετευτικῶς.*

Νὰ ἐξέλθω ἤθελα
 Πρὸς τὸ ἐσπέρας κάποτε καὶ νὰ ἴδῶ
 Τοὺς Παρισίους.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

"Ὁχι, ὄχι! — Μήπως καὶ
 Μὲ τὴν Κυρὰ Βεράρδην κάποτ' ἀπ' ἐδῶ
 Ἐξῆλθες;

ΛΕΥΚΗ *δειλῶς*

"Ὁχι.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Πρόσεχε!

ΛΕΥΚΗ

Εἰς τὸν ναὸν
 Ὑπάγω μόνον.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ *ἰδίᾳ.*

ὦ θεέ, θὰ τὴν ἴδουν,
 Θὰ τὴν ἀκολουθήσουν, κ' ἴσως ἔπειτα

Μοῦ τὴν ἀρπάσουν! Κόρη γελωτοποιοῦ
 Εἶν' ἐξ ἐκείνων ἅτιν' ἀτιμάζονται.
 Πῶς θὰ καγχάσουν!

(γεγωνυία)

Σὲ παρακαλῶ πολὺ
 Ἐδῶ νὰ μένης κεκλεισμένη. Τέκνον μου,
 Ἄν ἤξευρες τῶν Παρισίων ὁ ἀήρ
 Πῶς βλάπτει τὰς γυναῖκας! πῶς ἀκόλαστοι
 Τὴν πόλιν περιτρέχουν! Ἄ οἱ εὐγενεῖς
 Πρὸ πάντων!

(ὕψων πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς)

ὦ θεέ μου, σὺ ἐπίβλεπε
 Ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ τὴν ζωὴν αὐτῆς!
 Προστάτευσέ την ἀπὸ πᾶσαν συμφορὰν,
 Ἀπὸ τρικυμιώδη ἀνεμόν, ὑφ' ὃν
 Μαραίνονται τὰ ἄλλα ἄνθη· φύλαττε
 Ἀγνὴν καὶ ἐν ὄνειρῳ, ἵνα εἰς πατῆρ
 Ταλαίπωρος, ἐν ὥρᾳ ἀναπαύσεως,
 Τοῦ ῥόδου τούτου τοῦ χαρίεντος κι' ἀγνοῦ
 Τὸ γλυκὺ μῦρον ἀναπνέῃ!

(καλύπτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ θρηνεῖ)

ΛΕΥΚΗ

Ἄλλοτε
 Δὲν θὰ ζητήσω νὰ ἐξέλθω. Ἄλλὰ μὴ
 Κλαίης τοσοῦτον.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τοῦτο μὲ εὐχαριστεῖ.

Ἐγέλασα χθὲς τόσον!
 (ἐγειρόμενος)

Χαῖρε, ὦ Λευκή!

Πολὺ ἐλησμονήθην. Πάλιν τὰ δεσμὰ
 Νὰ ἀναλάβω πρέπει.

(ἡ ἡμέρα ὑποχωρεῖ)

ΛΕΥΚΗ περιπτυσσομένη αὐτόκ.

Τάχα γρήγορα

Θὰ ἐπανέλθης πάλιν;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἴσως. Κόρη μου
 Πτωχή, δὲν εἶμαι, βλέπεις, κύριος ἐμοῦ.
 (καλῶν)

Κυρὰ Βεράρδη!

(γραῖτα παιδαγωγὸς παρουσιάζεται εἰς τὴν θύραν)

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

Κύριε.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Μήπως κανεῖς

Μὲ βλέπει ὅταν ἔρχωμαι;

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

ὦ βέβαια

Κανεῖς. Ἐδῶ εἶν' ἐρημία!

(Εἶνε σχεδὸν νύξ. Ἐν τῇ ὁδῷ φαίνεται ὁ Βασιλεὺς μετημφιεσμένος ὑπὸ μελανὸν καὶ ἀπλοῦν ἔνδυμα· καταμετρεῖ τὸ ὕψος τοῦ τοίχου καὶ τὴν κεκλεισμένην θύραν ἐν ἀνυπομονησίᾳ καὶ πείσματι)

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἔχων τὴν Λευκὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ.

Κόρη μου

Πεφιλημένη, χαῖρε.

(πρὸς τὴν Κυρὰ Βεράρδην)

Ἐκλείσεις καλὰ

Τὴν πρὸς τὸν δρόμον θύραν;

(ἐκείνη κατανεύει)

Μᾶλλον ἀσφαλῆς

Ἐπάρχ' οἰκία, τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ
Πλησίον. Θὰ τὴν ἴδω αὐριον εὐθύς.

ΛΕΥΚΗ

Ἄλλὰ αὐτὴ μ' ἀρέσκει, πάτερ μου, διὰ
Τὸ δῶμα, ἐξ οὗ ὄλ' οἱ κῆποι φαίνονται.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Μὴ ἀναβαίνης εἰς τὸ δῶμα, πρὸς θεοῦ!
(ἀκροούμενος).

Ἄκουεις ἔξω βήματα;

(Πλησιάζει τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, τὴν ἀνοίγει καὶ παρατηρεῖ
ἀνησύχως ἐν τῇ ὁδῷ. Ὁ Βασιλεὺς κρύπτεται ἐντὸς κοιλώματος
παρὰ τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ὁ Τριβουλέτος ἀφίνει ἡμιανοικτὴν).

ΛΕΥΚΗ δεικνύουσα τὸ δῶμα.

Οὐδ' ἀπ' ἐκεῖ

Νὰ ἀναπνέω δύναμαι;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Μὴ, πρόσσεχε·

Ἴσως σὲ ἴδουν.

(Ἐνῶ εἶνε ἐστραμμένος, ὁ Βασιλεὺς εἰσδύει ἐν τῇ αὐλῇ διὰ τῆς
ἡμιανοικτῆς θύρας καὶ κρύπτεται ὀπισθεν μεγάλου δένδρου).

(τῇ Κυρᾷ Βεράρδῃ)

Φῶς εἰς τὸ παράθυρον
Ποτὲ δὲν θέτεις βέβαια.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ ἐνεῦσα τὰς χεῖρας.

Καὶ πῶς ἐδῶ

Θέλετε νὰ εἰσέλθῃ ἄνθρωπος;

(Στρέφεται καὶ βλέπουντ τὸν Βασιλέα ὀπισθεν τοῦ δένδρου δια-
κόπτεται ἐκπεπληγμένη. Ἐνῶ δὲ πρόκειται νὰ φωνάξῃ, ἐκεῖνος
τῇ ρίπτει δέμα χρημάτων, ἅτινα σταθμίζουσα σιωπᾷ.

Ὁ Τριβουλέτος, κρατῶν φανόν, ἀναβαίνει εἰς τὸ δῶμα ἵνα πα-
ρατηρήσῃ).

ΛΕΥΚΗ

Πρὸς τί

Αὐταὶ αἱ προφυλάξεις; Λέγε μοι λοιπὸν
Τί σε φοβίζει;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν φοβοῦμαι δι' ἐμέ,

Διὰ σὲ ὅλα.

(τὴν θλίβει αὐτὴς ἐπὶ τοῦ στήθους)

Κόρη μου, ὑγίαίνε.

(Ἀκτὶς τις τοῦ φανοῦ, τὸν ὁποῖον κρατεῖ ἡ Κυρᾷ Βεράρδῃ, φω-
τίζει τὸν Τριβουλέτον καὶ τὴν Λευκὴν).

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἰδίᾳ, ὀπισθεν τοῦ δένδρου.

Ὁ Τριβουλέτος!

(γελά).

ὦ διάβολε! Αὐτὴ

Ἡ ἱστορία δὲν πληρόνεται, χά, χά!

Ὁ Τριβουλέτος κόρην!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ἐνῶ εἶν' ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ ἐπανέρχεται πάλιν.

Μὴ σ' ἀκολουθῇ

Κανεὶς ὅταν ὑπάγῃς νὰ προσευχηθῆς;

(Ἡ Λευκὴ στενοχωρουμένη καταβιάζει τοὺς ὀφθαλμούς)

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

Κανεὶς!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

'Ανάγκη νὰ φωνάξετε

'Αν σὰς ἀκολουθήσῃ κάποιος ποτέ.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

Θὰ κράξω μ' ὄλην μου τὴν δύναμιν ἐγώ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

'Εὰν κτυπήσουν εἰς τὴν θύραν μὴ ποτέ

'Ανοίξετε.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ *εἰρωνικῶς.*

'Ακόμη καὶ ὁ Βασιλεὺς

Αὐτὸς ἂν ᾔνε.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Μάλιστα ἂν ᾔν' αὐτός!

(Περιπτύσσεται τὴν Λευκὴν καὶ ἐξέρχεται κλείων μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Λευκὴ, Κυρὰ Βεράρδη, ὁ Βασιλεὺς.

*(Ἐν ἀρχῇ τῆς σκηνῆς ὁ Βασιλεὺς εἶνε κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ δένδρου)*ΛΕΥΚΗ *σκεπτικῆ, προσέχουσα εἰς τὰ βήματα τοῦ ἀπομακρυνομένου πατρὸς τῆς.*

Καὶ ὅμως μὲ βαρύνει ἡ συνείδησις!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

Συνείδησις! τί εἶπες;

ΛΕΥΚΗ

Εἰς τὸ τίποτε

Δὲν εἶδες πῶς τρομάζει καὶ ταράσσεται!

Εἰς τῶμά μου ἐν δάκρυ, ὅταν ἔφευγε,

Εἶδα νὰ λάμπῃ. Πόσον εἶνε ἀγαθός!

Πτωχέ μου πάτερ! ἔπρεπε νὰ τῷ εἰπῶ

'Οτι ἐξερχομένας τὴν κυριακὴν

'Απὸ τὴν ἐκκλησίαν μὰς ἀκολουθεῖ

'Ωραῖος νεανίας. Τὸν γνωρίζεις σύ.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

Καὶ διατί, κυρία, νὰ τοῦ τὰ εἰπῆς;

Μὴ δὲν εἰξεύρης πῶς ὀλίγον ἄγριος

Εἶν' ὁ πατήρ σου καὶ παράξενος; Λοιπὸν

Αὐτὸν τὸν νέον τὸν μισεῖς τόσο πολύ;

ΛΕΥΚΗ

'Εγώ, τί εἶπες; νὰ μισῶ αὐτόν; ποτέ!

Οἴμοι! τὸ ἐναντίον μάλιστα, ἀφ' οὗ

'Εκεῖνον εἶδα ἄλλο δὲν μ' ἐπασχολεῖ.

'Αφ' ἧς ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ βλέμμα μου

Τὸ βλέμμα του, πρὸς ὅλα ἀδιαφορῶ

Κ' ἐνώπιόν μου βλέπω πάντοτε αὐτόν.

Εἶμ' ἰδική του! βλέπεις ὄνειροπολῶ. . . —

Μοῦ φαίνεται τῶν ἄλλων ὑψηλότερος!

'Οπόσον εἶνε εὐγενής, ἀγέρωχος,

Πόσον γλυκὺς, Βεράρδη, γενναϊόκαρδος!

'Όταν ἰππεύῃ πῶς θὰ ᾔνε θαυμαστός!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

Εἶνε χαριτωμένος!

(Πλησιάζει τὸν Βασιλέα, ὅστις τῇ δίδει χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα κρύπτει εἰς τὰ θυλάκιά τῆς)

ΛΕΥΚΗ

'Ανθρωπος καθὼς

Αὐτὸς πρέπει νὰ ᾔνε. . .

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ *τείρουσα τὴν χεῖρα λαμβάνει**χρήματα παρὰ τοῦ Βασιλέως.*

'Εντελέστατος!

ΛΕΥΚΗ
 Ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπιπλεύουσα
 Φαίνεται ὅλη ἡ μεγάλη του ψυχὴ.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ
 Ψυχὴ μεγάλη! Βέβαια!

(Μετὰ πᾶσαν λέξιν, τὴν ὁποίαν προφέρει ἡ Κυρὰ Βεράρδη, τείνει εἰς τὸν Βασιλέα τὴν χεῖρα, ὅστις τῇ δίδει πάντοτε χρήματα).

ΛΕΥΚΗ
 Ἀτρόμητος!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ λαμβάνουσα χρήματα.
 Καὶ τρομερά.

ΛΕΥΚΗ
 Ἄλλ' ὅμως... ἀγαθὴ ψυχὴ.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ τείνουσα τὴν χεῖρα.
 Τί μαλακὴ!

ΛΕΥΚΗ
 Γενναία.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ τείνουσα τὴν χεῖρα.
 Ἀριστούργημα.

ΛΕΥΚΗ βαθέως στενάζουσα.
 Μ' ἀρέσκει!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ τείνουσα τὴν χεῖρα.
 Ποῖος ἔχει τὸ ἀνάστημα,

Τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν μύτην, ἢ τὸ μέτωπον
 Ἐκείνου!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἰδίᾳ.
 ὦ θεέ μου! ἀνατομικῶς

Ἡ γρατῖα με θαυμάζει! οὔτε ὀβολὸς
 Μοῦ ἔμεινε.

ΛΕΥΚΗ
 Νὰ ἤξευρες πῶς σ' ἀγαπῶ
 Ὅταν ὠραῖα ὁμιλῆς!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ
 Τὸ ἐννοῶ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἰδίᾳ.
 Ὑποδαυλίζει τὴν πυράν!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ
 Εἶνε ψυχὴ

Μεγάλη, τρυφερὸς καὶ γενναϊόκαρδος.
 Καλὸς...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ κερῶν τὰ θυλάκιά του.

Ἀρχίζει πάλιν ὁ διάβολος!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ ἐξακολουθοῦσα.

Εἶνε πολὺ μεγάλος κύριος, κομψός,
 Κάτι τι πάντοτ' εἰς τὸ ἓνα χέρι του
 Ἀστράπτει...

(Τείνει τὴν χεῖρα. Ὁ Βασιλεὺς ποιεῖ σημεῖον
 ὅτι δὲν ἔχει πλέον)

ΛΕΥΚΗ
 Ὁχι, δὲν τὸν ἤθελα
 Νὰ ἦνε πρίγκηψ, εἴτε εὐγενής, ἀλλὰ
 Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας μαθητῆς πτωχός.
 Ἐκεῖνοι ἀγαπῶσι περισσότερο.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ
 Ποιὸς ξεύρει, ἴσως εἶνε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς
 Ἀφοῦ τοὺς προτιμᾶτε.

(Ἰδίᾳ)
 Τί παράξενη

Ἰδέα πάλι! Ὅλα εἶν' ἀνάποδα

Στὴν κεφαλὴ μιᾶς κόρης!

(Ἀποπειρᾶται πάλιν, τείνουσα τῷ Βασιλεῖ τὴν χεῖρα.)

Διὰ σᾶς αὐτός

Τρελαίνεται!

(Ὁ Βασιλεὺς δὲν δίδει πλέον. — Ἰδίᾳ)

Δὲν ἔχει πλέον τίποτε!

Λεπτὸ αὐτός, οὔτε μιὰ λέξι καὶ ἐγώ!

ΛΕΥΚΗ πάντοτε χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν Βασιλέα.

Πόσον ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ ἡ κυριακὴ!

Ὅσακις δὲν τὸν βλέπω ἡ ὀδύνη μου

Εἶνε μεγάλη! Μοῦ ἐφάνη ὅτι χθὲς

Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἦτο ἕτοιμος

Νὰ μοι λαλήσῃ, κ' ἡ καρδιά ἐπαλλε

Σφοδρῶς. Καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν σκέπτομαι

Ἐκεῖνον. Ἀλλὰ βλέπεις πόσον καὶ αὐτὸν

Ἀπορροφᾷ ὁ ἔρωσ. Φέρει πάντοτε

Πιστὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν εἰκόνα μου.

ὦ, τὸ πιστεύω ἐκ ψυχῆς αὐτό. Αὐτός

Τοιοῦτος εἶνε καὶ τὸ διακρίνει τις.

Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἄλλη τις γυνὴ

Ἐκτὸς ἐμοῦ. Δὲν τρέχει εἰς τὰς ἐορτὰς

Ἡ παίγνια. Ἀλλ' εἶμαι διαρκῶς ἐγὼ

Ἡ σκέψις του.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ ἀποπειρᾶται ἔσχατον ἀγῶνα,

τείνουσα πρὸς τὸν Βασιλέα τὴν χεῖρα.

Βέβαια, τὸ ὀρκίζομαι

Καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἀποσπῶν τὸν δακτύλιόν του τῇ τὸν δίδει.

Ὁ δακτύλιος

τὴν κεφαλὴν πληρόνει.

ΛΕΥΚΗ

Πόσον ἤθελα

Ὅταν ἐκεῖνον σκέπτομαι νυχθήμερον

Ἐδῶ νὰ ἦτο . . . — πρὸ ἐμοῦ . . .

(Ὁ Βασιλεὺς ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του, γονυπετεῖ παρ' αὐτῆ. Ἐκείνη δὲν τὸν βλέπει ἀκόμη.)

νὰ τῷ εἰπῶ :

Ἔσο εὐδαίμων, χαῖρε, σ' ἀγα . . .

(Ἄφωνηστροφευμένη βλέπει τὸν Βασιλέα καὶ ὀπισθοχωρεῖ ὡσεὶ ἀπολιθωθείσα)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Σ' ἀγαπῶ!

Συμπλήρωσέ το, λέγε: σ' ἀγαπῶ, καὶ μὴ

Φοβοῦ. Ἀρμόζει τόσον εἰς τὰ χεῖλη σου

Αὐτὴ ἡ λέξις!

ΛΕΥΚΗ περίτρομος ἀναζητεῖ εἰς μάτην

τὴν κυρὰ Βεράρδην

ὦ Βεράρδη! ἔφυγε!

Οὐδεὶς μ' ἀκούει τώρα! ὦ οὐδεὶς, οὐδεὶς!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ γονυπετής.

Τὸ σύμπαν εἶνε δύο ἐραστ' εὐτυχεῖς!

ΛΕΥΚΗ περίτρομος.

Κύριε, ποῖος εἶσθε;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἀδιάφορον

Ὁ ἄδης ἐὰν εἶμαι, εἴτε ἄγγελος,

Ἐὰν ὁ Σατανᾶς ἢ Γαβριήλ, ἀλλὰ

Σὲ ἀγαπῶ.

ΛΕΥΚΗ

Θεέ μου, ἐλεεῖτέ με

Καὶ φύγετε ! πιστεύω δὲν σᾶς εἶδέ τις
Ἐδῶ . . . ἂν ὁ πατήρ μου . . .

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐν τῇ ἀγκάλῃ σὲ κρατῶ, ὅταν ἐμὴ
Σὺ εἶσαι κ' ἰδικός σου εἼμ' ἐγώ, ζητεῖς
Νὰ φύγω ; Δὲν μοῦ εἶπες ὅτι μ' ἀγαπᾶς ;

ΛΕΥΚΗ συγκεχυμένη.

Μὲ ἤκουσε !

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Καὶ ποίαν ἄλλην ἤθελες
Ν' ἀκούσω θειοτέραν μουσικὴν ;

ΛΕΥΚΗ *ικέτις.*

Ἄλλὰ
Σᾶς ἤκουσα . . . φύγετε τώρα πρὸς Θεοῦ !

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ζητεῖς, μόλις ἠνώθη μὲ τὴν τύχην σου
Ἡ τύχη μου, καὶ ὅτε ὁ διπλοῦς ἡμῶν
Ἄστὴρ ἐπάνω τοῦ αὐτοῦ ὀρίζοντος
Φωτοβολεῖ, νὰ φύγω ; Ὅτε τὴν ἀγνὴν
Ἦλθα νὰ ἀφυπνίσω τῆς παιδὸς ψυχὴν,
Ὅτε μὲ στέλλει ὁ Θεός, ἵνα τὸ φῶς
Ὁ ὀφθαλμός σου ἴδῃ, καὶ τὸν ἔρωτα
Γνωρίσῃ ἢ ψυχὴ σου ἢ παρθενικὴ !
Ὁ Ἔρως εἶνε τῆς ψυχῆς μας ἥλιος·
Θερμαινομένην δὲν αἰσθάνεσ' ἐαυτὴν
Ἀπὸ τὴν φλόγα ταύτην τὴν γλυκεῖάν του ;
Τὸ σκῆπτρον, ὅπερ μᾶς δωρεῖ ὁ θάνατος
Καὶ πάλιν μᾶς ἀρπάζει· εἰς τὸν πόλεμον
Ἡ δόξα τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν·
Ἡ φήμη καὶ αἱ κτήσεις, ὅλ' ἀνθρώπινα !

Ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἔνθα πᾶν παρέρχεται,
Ὁ ἔρως μόνον εἶνε θεῖος· ὦ Λευκὴ,
Τὴν εὐτυχίαν φέρει σοι ὁ ἔραστής,
Τὴν εὐτυχίαν, ἢ ὁποῖα ἔξωθεν
Τοῦ οἴκου δειμαλέα σὲ ἀνέμενε !
Ὁ βίος εἶνε ἄνθος, καὶ τὸ μέλι του
Ὁ ἔρως εἶνε· εἶνε ἢ περιστερὰ
Ἐν τῷ ἀέρι σύντροφος τοῦ ἀετοῦ·
Ἡ δειλιῶσα χάρις παρὰ τὴν ἰσχύν·
Ἡ χεὶρ σου εἰς τὴν χεῖρά μου ἡδύτατα
Ἐπαναπαυομένη . . . — Ἀγαπήσωμεν !
Ἀλλήλους, ἀγαπῶμεν !

(Ζητεῖ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ. Ἐκείνη διαφεύγει).

ΛΕΥΚΗ

ὦ, ἀφῆτέ με.

(Τὴν θλίβει ἐν τῇ ἀγκάλῃ καὶ τῇ ὑποκλέπτει φίλημα).

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ *ἰδίᾳ, ἐκ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς.*
Λαμπρά !

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ *ἰδίᾳ.*

Εἶν' ἰδική μου !

(γεγωνυία)

Ὅτι μ' ἀγαπᾶς

Εἶπέ μου το.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ *ἰδίᾳ ἐκ τοῦ βάθους.*

Ἀχρεῖε !

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐπανάλαβε

Πάλιν, Λευκὴ.

ΛΕΥΚΗ *κάτω ρείουσα.*

Τὸ εἶπα. Μὲ ἤκούσατε.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ περιπτυσσόμενος αὐτὴν αὖθις.
Εἶμαι εὐδαίμων!

ΛΕΥΚΗ

Κατεστράφη!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Εὐτυχῆς

Καὶ σὺ μαζῆ μου εἶσαι.

ΛΕΥΚΗ διαφεύγουσα τῆς ἀγκάλης του.

'Αλλὰ ἀγνοῶ

Τίς εἶσθε. Πῶς σας λέγουν;

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ, ἰδίᾳ, ἐκ τοῦ βάθους.

Τὸ θυμήθηκε

'Επάνω εἰς τὴν ὥρα!

ΛΕΥΚΗ

'Αν ἐγνώριζα

'Οτι δὲν εἶσθε εὐγενῆς ἢ μεγιστάν!

Πολὺ τοὺς τρέμει ὁ πατήρ μου.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

'Ω θεέ!

'Οχι, καλοῦμαι...

(ἰδίᾳ).

Τώρα;

(ἀναζητῶν ἐν ὄνομα).

Γκωσὲ Μαχιέ.—

Πτωχὸς δὲ εἶμαι μαθητής... πολὺ πτωχός!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ μετρῶσα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν
ὅσα ἔλαβε χρήματα.

Πῶ, πῶ, τί ψεύτης!

(Ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς ἐπιφαίνονται ἐν τῇ ὁδῷ ὁ Δέ Πιέν
καὶ Δέ Παρδαγιάν, φέροντες ποδήρεις μανδύας καὶ ὀδηγοῦμενοι
ἐπὶ φανός).

ΔΕ ΠΙΕΝ κατ' ἰδίαν τῷ Δέ Παρδαγιάν.

Εἶν' ἐδῶ, Ἰππότα μου.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ κατέρχεται τὴν σκηνὴν ἔντρομος.

Κάποιος εἶνε ἔξω.

ΛΕΥΚΗ περίτρομος.

Μήπως ἀρά γε

Ἐν' ὁ πατήρ μου!

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ

Κύριε, ἐξέλθετε!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

'Ας εἶχα τὸν κακοῦργον εἰς τὰς χεῖράς μου,

'Οστις νά μ' ἐνοχλήσῃ ἤλθε!

ΛΕΥΚΗ τῇ Κυρᾷ Βεράρδῃ.

Παρευθὺς

'Οδήγησέ τον ἐκ τῆς ἄλλης θύρας.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Πῶς!

Νὰ φύγω τόσο γρήγορα; Θά μ' ἀγαπᾶς

Πάντοτε;

ΛΕΥΚΗ

Σὺ;

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

'Εφ' ὅσον ζῶσω.

ΛΕΥΚΗ

Καὶ ἐμὲ

Θὰ ἀπατήσης, ὅπως τὸν πατέρα μου
'Ηπάτησα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Οὐδέποτε. — "Αφες ν' ἀσπασθῶ
'Ακόμη ἀπαξ τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμούς,
Λευκή.

ΚΥΡΑ ΒΕΡΑΡΔΗ *ἰδία.*

Μανία ὅπου ἔχει στὰ φιλιὰ!

ΛΕΥΚΗ *μετὰ τινος ἀντιστάσεως.*

'Α, ὄχι, ὄχι!

(Ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀσπάζεται καὶ μετὰ τῆς Κυρᾶς Βεράρδης εἰ-
σέρχεται ἐν τῇ οἰκίᾳ.)

'Η Λευκή παραμένει ἐπὶ μικρὸν, παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς
τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξῆλθεν ὁ Βασιλεὺς· κατόπιν δὲ εἰσέρχεται καὶ
αὐτὴ. 'Εν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ ὁδὸς πληροῦται ἀβλικῶν ἐνόπλων,
φερόντων ποδήρεις μανδύας καὶ προσωπιδοφορούντων. Ὁ δὲ Γόρδ,
ὁ δὲ Κοσσέ, οἱ δὲ Μοντσην, δὲ Βριῶν καὶ δὲ Μονμορενση μετὰ
τοῦ Κλεμεντίου Μαρῶ συναντῶνται μετὰ τοῦ δὲ Πιέν καὶ δὲ Παρ-
δαγιάν. 'Η νύξ εἶνε σκοτεινοτάτη. 'Αναγνωρίζονται καὶ δεικνύουσι
τὴν οἰκίαν τῆς Λευκῆς. 'Υπηρέτης τοὺς ἀκολουθεῖ, φέρων κλί-
μακα)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ Αβλικοί. "Επειτα ὁ Τριβουλέτος καὶ ἡ Λευκή.

('Η Λευκή ἐξέρχεται εἰς τὸ δῶμα, φέρουσα λυχνίαν, ἣτις φωτί-
ζει τὸ πρόσωπόν της)

ΛΕΥΚΗ *ἀπὸ τοῦ δώματος.*

'Ω Γκωσσέ Μαχιέ! ἐντὸς
Τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς μου ἐγχαράχθητι
Τοῦ προσφιλοῦς μου ὄνομα!

ΔΕ ΠΙΕΝ *πρὸς τοὺς ἀβλικούς.*

Τὴν εἶδατε;

Εἶνε ἐκείνη, κύριοι!

ΔΕ ΠΑΡΔΑΓΙΑΝ

'Ας ἴδωμεν!

ΔΕ ΓΟΡΔ *περιφρονητικῶς.*

Θὰ ἦνε ὠραιότης πρόστυχος.

(τῷ Δὲ Πιέν).

'Εὰν

Αἱ πρόστυχοι γυναῖκες σὲ μαγεύουσι,
Σ' οἰκτείρω.

(κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ Λευκή στρεφομένη γίνεται θεατὴ
παρὰ τῶν ἀβλικῶν).

ΔΕ ΠΙΕΝ *τῷ δὲ Γόρδ.*

Πῶς σοῦ φαίνεται;

ΜΑΡΩ

'Η πρόστυχη!

Εἶνε ὠραία.

ΔΕ ΓΟΡΔ

Εἶνε νόμφη, ἄγγελος,

Τελεία χάρις!

ΔΕ ΠΑΡΔΑΓΙΑΝ

Εἶνε δυνατὸν αὐτὴ

Νὰ ἦνε ἐρωμένη τοῦ κύρ Τριβουλέ;

'Α, ὁ κρυφίνους!

ΔΕ ΓΟΡΔ

'Ο αἰσχρὸς!

ΜΑΡΩ

Καὶ βέβαια

'Ἴδου δικαιοσύνη! 'ς τὸν μᾶλλον ἄσχημον

Ν' ἀνάγκη ἢ καλλίστη! Ἀγαπᾷ ὁ Ζεὺς
Αὐτὰς τὰς συζυγίας!

(Ἡ Λευκὴ εἰσέρχεται, καὶ μόνον τὸ φῶς παραμένει εἰς τὸ πα-
ράθυρον).

ΔΕ ΠΙΕΝ

Ἀλλά, κύριοι,
Ἄς μὴ χρονοτριβῶμεν ἀδίκᾳ. Ἀφοῦ
Μνησικακοῦντες ἔχομεν ἀπόφασιν
Τὸν Τριβουλέτον ἵνα τιμωρήσωμεν,
Καὶ διὰ τοῦτο τῶρα ἤλθομεν ἐδῶ,
Πηδήσωμεν τὸν τοῖχον μὲ τὴν κλίμακα,
Καὶ κλέψωμεν ἀμέσως τὴν ὠραίαν του.
Εἰς Λοῦβρον τὴν κυρίαν ὀδηγήσωμεν,
Ὅπως τὴν εὐρη αὔριον ὁ Βασιλεὺς
Εὐθὺς ὡς ἐξυπνήσῃ!

ΔΕ ΚΟΣΣΕ

Ὁ δὲ Βασιλεὺς
Ἐπὶ τῆς θά βάλῃ τὸ χεράκι του.

ΜΑΡΩ

Καὶ ἄς ξεκαθαρίσῃ τὴν ὑπόθεσιν
Ὁ δὲ βροχὸς κατόπιν.

ΔΕ ΠΙΕΝ

Κάλλιστα! εὐθὺς
Εἰς ἔργον!

ΔΕ ΓΟΡΑ

Ἦνε ἀληθῶς βασιλικὴν
Κομμάτι!

(Εἰσέρχεται ὁ Τριβουλέτος).

Ο ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ *ὄνειροπολῶν ἐν τῷ βάθει τῆς σκηρῆς.*

Πρὸς τί πάλιν ἔρχομαι; Κ' ἐγὼ
Δὲν τὸ γνωρίζω!

ΔΕ ΚΟΣΣΕ *πρὸς τοὺς αὐλικούς.*

Ἀλλὰ πῶς σᾶς φαίνεται
Αὐτὸ ποῦ κάμνει, κύριοι, ὁ Βασιλεὺς;
Νὰ κλέπτῃ τὴν γυναῖκα καθενός, ξανθὴν
Ἡ καστανὴν ἐπίσης; Πόσον ἤθελα
Νὰ ἤξευρα τί τάχα ἤθελεν εἰπεῖ
Ἄν' ἐκλεπτε κανέναν τὴν βασίλισσαν.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ *προχωρῶν τινα βήματα.*

Τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο! — Τὴν κατάραν του
Μοῦ ἔδωκεν ὁ γέρον! — Κάτι πάντοτε
Μὲ θορυβεῖ!

(Ἡ νύξ εἶνε τοσοῦτον σκοτεινὴ, ὥστε δὲν βλέπει τὸν Δὲ Γορὰ
πλησίον του, διερχόμενος δὲ τὸν ὄθει!)

Ἐ, ποῖος εἶνε;

ΔΕ ΓΟΡΑ

ὀπισθοχωρῶν *περίτρομος, σιγᾷ πρὸς τοὺς αὐλικούς.*

Κύριοι,

Ὁ Τριβουλέτος!

ΔΕ ΚΟΣΣΕ *σιγᾷ*

Εἶν' ἡ νίκη μας διπλῆ!

Ἄς λείψῃ ὁ προδότης!

ΔΕ ΠΙΕΝ

Ὅχι.

ΔΕ ΚΟΣΣΕ

Ἐπεσε

Εἰς χεῖράς μας.

ΔΕ ΠΙΕΝ

Ἄλλὰ δὲν θὰ τὸν ἔχωμεν
 Νὰ μᾶς διασκεδάζη πλέον αὔριον.

ΔΕ ΓΟΡΑ

Καὶ δὲν θὰ ἦνε τὸ παιγνίδι νόστιμον
 Ἐὰν ἐκεῖνος λείψη.

ΔΕ ΚΟΣΣΕ

Εἶνε πρόσκομμα

ΜΑΡΩ

Νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτὸν ἀφήσατε
 Ἐμέ. Θὰ διορθώσω ὄλα.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἐνεδρείων καὶ προσέχων.

Ὅμιλοῦν

Σιγᾶ.

ΜΑΡΩ πλησιάζων.

Ἔ! Τριβουλέτε!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ διὰ φωνῆς φοβεραῆς.

Ποῖος εἶνε;

ΜΑΡΩ

Ἔ!

Μὴ ἀγριεύης τόσο! Εἶμ' ἐγώ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τίς σύ;

ΜΑΡΩ

Εἶμ' ὁ Μαρῶ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Δὲν σ' εἶδα. Τόσον σκοτεινὴ

Εἶνε ἡ νύξ!

ΜΑΡΩ

Μετέβαλ' ὁ διάβολος
 Εἰς μελανοδοχεῖον τὸ στερέωμα.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Καὶ τί ζητεῖτε;

ΜΑΡΩ

Πῶς! δὲν τὸ ἐννόησες
 Πῶς τὴν Κυρίαν δὲ Κοσσὴ νὰ κλέψωμεν
 Διὰ τὸν Βασιλέα ἤλθομεν ἐδῶ;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἀναπνέων.

Περίφημα!

ΔΕ ΚΟΣΣΕ σιγᾶ.

Νὰ σπάσω πόσον ἤθελα
 Κανὲν πλευρόν του!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ τῷ Μαρῶ.

Πῶς εἰς τὸ δωμάτιον
 Αὐτῆς θὰ δυνηθῆτε νὰ εἰσέλθητε;

ΜΑΡΩ τῷ δὲ Κοσσὴ σιγᾶ.

Δὸς τὸ κλειδί σου.

(Ὁ Δὲ Κοσσὴ δίδει τὴν κλεῖδα. Τῷ Τριβουλέτῳ)

Στάσου· θές τὴν χειρὰ σου.

Δὲν εἶν' ἐσκαλισμένον τὸ οἰκόσημον
 Κοσσέ;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἀλήθεια, εἶν' αὐτό.

(ιδίᾳ).

Ἦ, πόσον βλάξ

Εἶμαι, θεέ μου!

(δεικνύων ἀριστερᾶ τὸν τοῖχον).

Νὰ τὸ μέγαρον Κοσσέ.

Τί διάβολο στὸν νοῦν μου εἶχα!

(τῷ Μαρῷ, ἀποδίδων τὴν κλεῖδα).

Ἔτοιμος!

Τὴν σύζυγον τοῦ χονδρο-Δέ Κοσσέ λοιπὸν
Θ' ἀρπάσητε; Μαζή σας ἔρχομαι.

ΜΑΡΩ

Ἀλλὰ

Φέρομεν ὅλοι προσωπίδας.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἔ, καλὰ!

Δότε μοι προσωπίδα!

(Ὁ Μαρῷ τῷ θέτει προσωπίδα καὶ περιβάλλει αὐτὴν διὰ ταινίας, διὰ τῆς ὁποίας περικαλύπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὠτά του).

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τώρα;

ΜΑΡΩ

Θὰ κρατῆς

Τὴν κλίμακα.

(Οἱ αὐλικοὶ προσκρμόζουσι τὴν κλίμακα εἰς τὸν τοῖχον τοῦ δώματος. Ὁ Μαρῷ ὀδηγεῖ ἐκεῖ τὸν Τριβουλέτον ἕνα τὴν κρατῆ).

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ κρατῶν τὴν κλίμακα.

Ἔ, εἴσθε ἀρκετοί; Ἐγὼ
Δὲν βλέπω πλέον τίποτε.

ΜΑΡΩ

Καὶ βέβαια,

Ἡ νύκτα εἶνε τόσο σκοτεινὴ!

(πρὸς τοὺς ἄλλους γελῶν)

Ἐμπρός!

Φωνάζετ' ὅσον θέλετε, κ' ἐλεύθερα

Περιπατεῖτε. Ὅπως σὰς τὸν ἔκαμα

Δὲν βλέπει οὐτ' ἀκούει!

(Οἱ αὐλικοὶ ἀνέρχονται τὴν κλίμακα, ὠθοῦσι τὴν ἐπάνω πρὸς τὴν δῶμα θύραν καὶ εἰσδύουσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ μικρὸν εἰς τὴν αὐτῶν φαίνεται ἐν τῇ αὐλῇ, τῆς ὁποίας ἀνοίγει τὴν θύραν ἔσωθεν. Κατόπιν εἰσέρχονται πάντες εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ διὰ τῆς ἔξω θύρας φέρουσι ἡμίγυμνον καὶ κοπτομένην τὴν Λευκῆν, τῆς ὁποίας ἔχουσι φिमόσει τὸ στόμα).

ΛΕΥΚΗ μακρόθεν.

Πάτερ, πάτερ μου!

Βοήθησέ με!

ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΑΥΛΙΚΟΙ μακρόθεν.

Ζήτω!

(ἀφανίζονται μετὰ τῆς Λευκῆς).

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ μόνος παρὰ τὴν κλίμακα.

Θέλουν καὶ καλὰ

Ἐδῶ νὰ πλύνω πᾶσαν ἁμαρτίαν μου;

Νὰ ἔχουν τελειώση; Ποῖος χλευασμὸς!

(Ἀπομακρύνεται τῆς κλίμακος, φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς προσωπίδος καὶ συναντᾷ τὴν ταινίαν).

Τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἔδεσαν. . .

(Ἀπορρίπτει τὴν ταινίαν καὶ τὴν προσωπίδα. Διὰ τοῦ φωτὸς

τοῦ φανοῦ, ὅστις ἐλησμονήθη χαμαί, διακρίνει λευκόν τι πρᾶγμα. τὸ συνάγει καὶ ἀναγνωρίζει τὸν πέπλον τῆς κόρης του· στρέφεται· ἡ κλίμαξ εἶνε προσηρμοσμένη εἰς τὸν τοίχον τοῦ δώματος, ἡ θύρα τῆς οἰκίας του εἶνε ἀνοικτή· εἰσέρχεται ἐν αὐτῇ ὡσεὶ μαινόμενος καὶ ἐπαναφαίνεται μετὰ μίαν στιγμὴν σύρων τὴν Κυρὰ Βεράρδην φιμωμένην καὶ ἡμίγυμνον. Τὴν θεωρεῖ ἔκπληκτος, ἔπειτα, ἔκσπῶν τὴν κόμην του, φωνεῖ).

Κατάρατος!